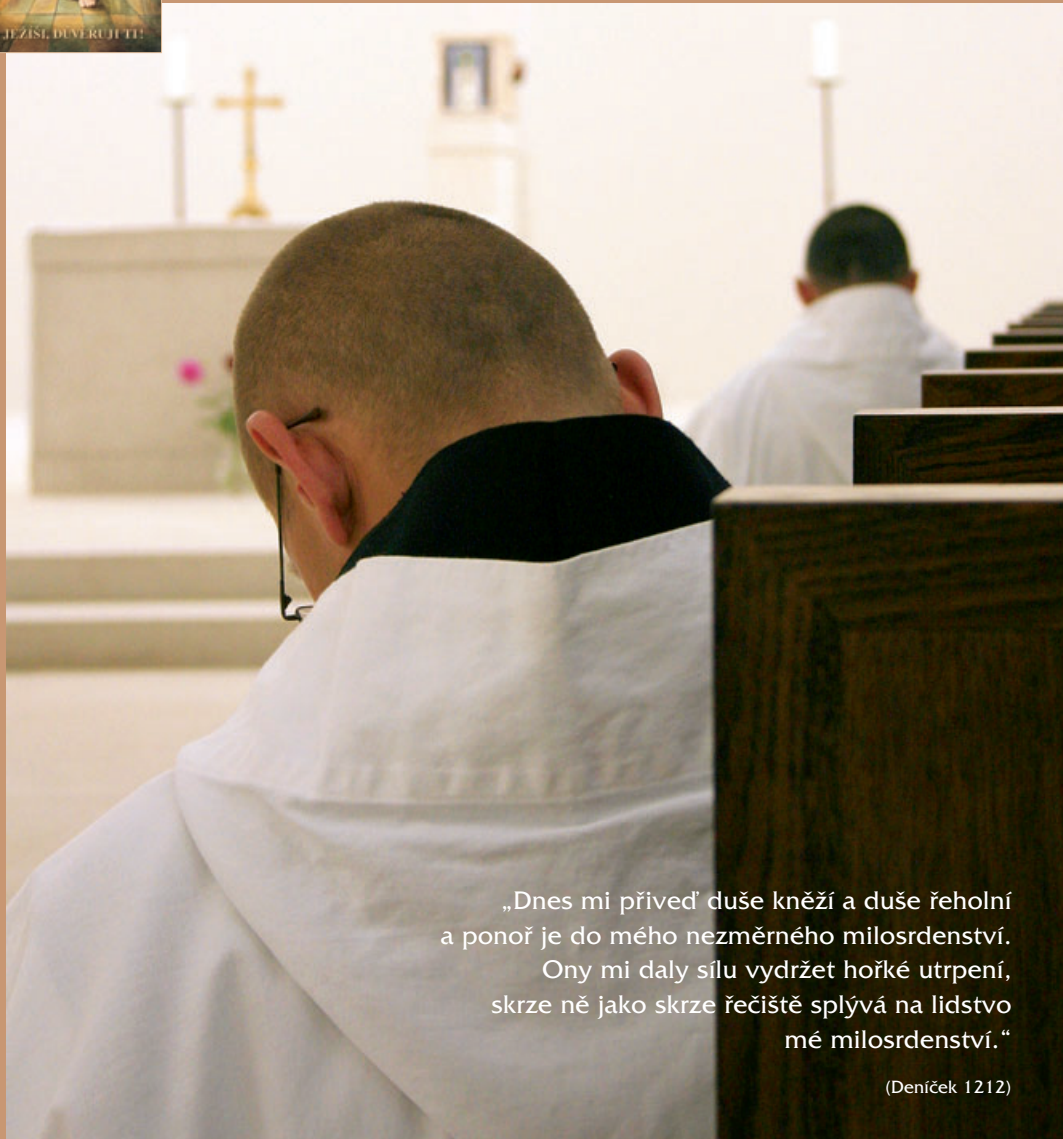

APOŠTOL

BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ

ČTVRTLETNÍK SPOLEČNOSTI KATOLICKÉHO APOŠTOLÁTU 3/2008

„Dnes mi přived’ duše kněží a duše řeholní
a ponoř je do mého nezměrného milosrdenství.

Ony mi daly sílu vydržet hořké utrpení,
skrze ně jako skrze řečiště splývá na lidstvo
mé milosrdenství.“

(Deníček 1212)

Drazí přátelé,

léto, které už pomalu končí, je vždy časem poznávání „nového a jiného“ anebo poznáváním „nově a jinak“. Je to doba odpočinku, ale i dobrodružství. Prohlížíme si nejen daleký svět – v zahraničí, během cestování, ale i na ten blízký „za plotem“ se díváme jakoby trochu jinak. Zdá se, že letní slunce nám jakýmsi způsobem pomáhá více se otevřít tomu prostředí, ve kterém žijeme, zapomenout na problémy a probouzí v nás nový smysl pro krásu.

Na duchovní úrovni je pro nás všechny takovým sluncem náš Pán, Ježíš Kristus, který je světlem světa. My to světlo potřebujeme, potřebujeme žít v jeho přítomnosti, chtěli bychom toto „letní slunce“ mít v srdci po celý rok, a proto se ptáme, kde a jak se dnes můžeme s Pánem setkat.

Toto číslo věnujeme společenství, protože Pán slíbil, že kde jsou dva nebo tři shromážděni v jeho jménu, tam je i On přítomen mezi nimi. Toto společenství ve víře a lásce je schopné nás ozářit jako letní slunce. Jen ve světle, které nám přináší a daruje Pán, jsme schopni vidět v ostatních lidech naše bratry a sestry. „Není dobře, aby člověk byl sám,“ řekl Bůh...

Přeji nám všem, abychom znova objevili krásu života ve společenství, které se může stát pro nás všechny místem setkání s Pánem a pomoci na cestě k Bohu.

P. Wojciech Zubkiewicz SAC

APOŠTOL BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ

Časopis zaměřený na šíření úcty k Božímu milosrdenství

Vydává:

Společnost katolického apoštolátu – pallotini SAC

Adresa redakce:

Lázeňská 61, 250 02 Stará Boleslav
P.O.Box 22

tel. 326 910 552, mobil: 774 521 531

fax: 326 910 551, e-mail: redakce@apostol.cz

Bankovní spojení: KB, č.ú.: 35-6219210237/0100

Redakce: šéfredaktor P. Mgr. Wojciech Zubkiewicz SAC,
MUDr. Markéta Knobová,
Mgr. Dora Švachová,
Robert Pecha

Fragmenty z Deníčku sv. Faustyny:

© Zgromadzenie MB Miłosierdzia,
Warszawa, Żytnia 3/9, Polsko

Foto: archiv ABM, archiv poutního místa ve St. Boleslavi

Grafické zpracování: Josef Karhan

Cena: Není stanovena. Redakce a tisk se hradí z dobrovolných příspěvků na účet vydavatele (viz bankovní spojení).

Imprimatur: Církevní schválení

– Arcibiskupství pražské č.j. 7908/2005

Za teologický obsah odpovídá P. W. Zubkiewicz SAC

MKČR E 16 339 • ISSN: 1801-5840

Tisk: Tiskárna POLYGRAF, s.r.o.

511 01 Turnov, Modřišice 156

OBSAH

Úvodní slovo – Mons. Václav Malý 3

Smíření s Bohem a s církví 4

Cožpak jsem strážcem svého bratra? 7

Síla společné modlitby 9

Nikdo mě nepotřebuje 12

Rozhovor s Dom Samuelem 14

70. výročí smrti sestry Faustyny 18

Blahořečení P. Michała Sopočka 20

Ctnost milosrdenství 21

Korunka k Božímu milosrdenství 22

Poslání a spiritualita sestry Faustyny . . . 23

Na apoštolských cestách – Rybno/2 . . . 25

Staňte se i vy apoštolem BM 29

Literatura 30

Informace 31

ÚVODNÍ SLOVO

MONS. VÁCLAV MALÝ,

TITULÁRNÍ BISKUP MARCELLIÁNSKÝ

SVĚTÍCÍ BISKUP PRAŽSKÝ

PÁN UPROSTŘED NÁS

Jistě je každému z nás milé, když se setká s někým příjemným, laskavým, komunikativním a vstřícným, který má pochopení pro naše radosti i bolesti. S takovým člověkem toužíme být co nejdéle a nejednou s ním navážeme trvalejší přátelský vztah. Těšíme se pokaždé, když se s ním setkáme a můžeme s ním vést otevřený rozhovor o všem možném.

Pro nás křesťany nemusí naše vzájemnost zůstat jen v rovině lidské blízkosti a případné solidarity. Záleží jen na nás, zda do svého vztahu přijmeme dar vzkříšeného Pána, který přislíbil: „Kde jsou dva nebo tři ve jménu mém, tam jsem já mezi nimi.“ (Mt 18,20). Úžasné vyznamenání a nabídka, pro jejíž přijetí není třeba zvláštních rituálů nebo skvělých duchovních úkonů. Teprve tak získává naše lidská vzájemnost svoji pravou hloubku, která překonává všechny naše touhy a úsilí. Už není závislá jen na našich omezených schopnostech být druhému opravdu bližním. Nastává podivuhodné propojení s Tím, kterému nezůstává nic skrytého v našem srdci. Spojuje nás s druhým umocňujícím způsobem, který přesahuje všechny mezilidské vazby příbuzenské, partnerské, sociální, ekonomické, kulturní, politické, názorové i zájmové. Stačí „pouhá“ otevřenost srdce pro tento naprosto nezasloužený dar. Podmínkou není mravní dokonalost či momentální stav po přijetí svátosti smíření. Pán spěchá k nám a mezi nás, pokud jsme připraveni Ho vpustit. Klepe, ale nenutí. Být spojeni v Ježíšově jménu znamená konkrétně např. společně vyslovenou tzv. střelnou modlitbu nebo krátké společné usebrání v tichu u vědomí Pánovy všudypřítomnosti. Žádné mnohomluvné obřadnosti nebo zvláštní zasvěcující duchovní úkony. Zde platí to, co nemůžeme říci o žádné lidské šanci – vždy a všude. Záleží jen na nás, zda se chopíme této oblažující a duchovně výživné možnosti.

Návštěva v církevní
matérské škole STUDÁNKA

Foto: archiv matérské školy Studánka

ANGELO JASON SCARANO S.S.L.

SMÍŘENÍ S BOHEM A S CÍRKVÍ

Proč chodit ke svátosti smíření? Samozřejmě je mnoho odpovědí na tuto otázku, ale na jednu „tak trochu víc“ zapomínáme: skrze svátost smíření smyslově vnímatelným způsobem zakouším, že se nově smírů i s církví, kterou zastupuje zpovědník. Prostě smíření s Bohem se snoubí se smířením s církví. Je tomu skutečně tak? Nebo je to jen „zbožná poučka“? Světlo na to vrhá Ef 2,11-19:

„Pamatujte proto vy, kteří jste svým původem pohané a kterým ti, kdo jsou obřezaní na těle a lidskou rukou, říkají neobřezanci, že jste v té době opravdu byli bez Krista, odloučení od společenství Izraele, bez účasti na smlouvách Božího zaslíbení, bez naděje a bez Boha na světě.

Ale v Kristu Ježíši jste se nyní vy, kdysi vzdálení, stali blízkými pro Kristovu prolitou krev.

V něm je náš mír, on dvojí spojil v jedno, když zbořil zeď, která rozděluje a působí svár. Svou obětí odstranil zákon ustanovení a předpisů, aby z těch dvou, z žida i pohana, stvořil jednoho nového člověka, a tak nastolil mír.

Obadva usmířil s Bohem v jednom těle, na kříži usmrtil jejich nepřátele.

Přišel a zvěstoval mír, mír vám, kteří jste dalecí, i těm, kteří jsou blízcí.

A tak v něm smíme obojí, židé i pohané, v jednotě Ducha stanout před Otcem.

Nejste již tedy cizinci a přistěhovalci, máte právo Božího lidu a patříte k Boží rodině.“

Tento text mluví o málo známém aspektu smíření: skrze odpuštění se přiblí-

žují i k dalším bratrům a sestrám. Hříchem se vzdalují od Boha (a od jeho lidu), naopak přijetím moci Kristovy krve se k Bohu přibližují – a zároveň se stávají „nově“ bratrem (či sestrou).

Zkusme si to přiblížit na dvou různých případech. Nejprve ten „jednodušší“: ve svátosti smíření vyznávám i to, čím jsem se provinil proti církvi. Pak není těžké pochopit, že v této svátosti dostávám nový vztah k církvi (a to skrze smíření). Smíření je opravdu „nový vztah“, „vzkříšení mrtvého či zraněného vztahu“ (hřích totiž ničí a působí rozdělení). A co když jsem se přímo nedopustil hříchů vůči církvi, vůči jiným bratrům a sestrám? To je ten druhý případ. Například pokud jsem okradl svého souseda (nevěřícího)... potřebuji smíření s církví? Ano, i s církví, protože tím hříchem jsem se vzdálil jak od Krista, tak od jeho mystického těla (církve). Hřích totiž „vytváří bariéru“ neboli zeď rozdělení vůči „druhým“ (a to vůči Bohu i lidem). Zcela správně se pak hovoří o tom, že se člověk „zakřívá do sebe“ – a smířením se naopak pro druhé otevře (ve zcela obecném smyslu, tedy jak pro Boha, tak pro druhé). Jistý východní spisovatel používá velmi zdařilý přírůbek se sluncem, které symbolizuje Krista, a jeho paprsky, představujícími jednotlivé lidi. Čím blíže jsou jednotlivé paprsky ke slunci, tím blíže jsou i k sobě navzájem.

Ale můžeme jít ještě dál a objevit další „rozměr“ smíření s církví. Většinou (přiznejme si to upřímně) máme „kritický vztah k církvi“, velmi snadno odsuzujeme, ať už vedoucí společenství (kněze,

„Tys mou velikou radostí, tvá láska a pokora působí, že trůny nebe opouštím a spojuji se s tebou. Propast, jaká je mezi mou velikostí a tvou nicotou, vyrovnává láska.“

(Deníček 512)

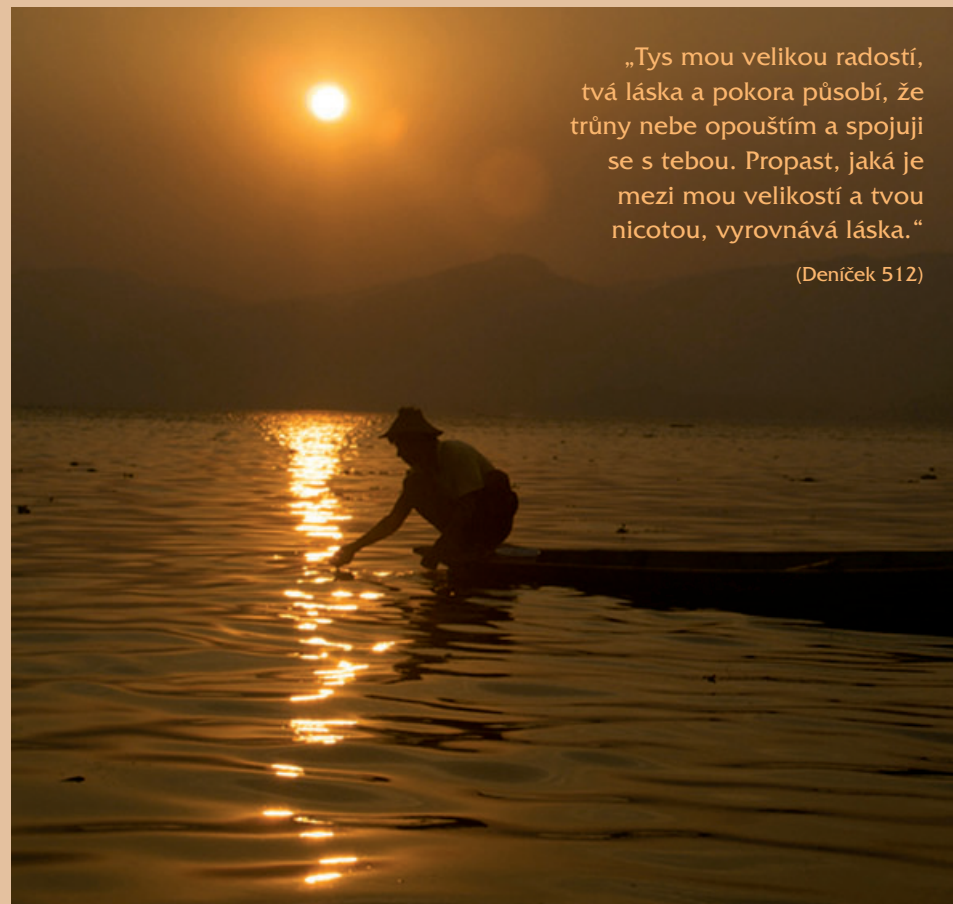
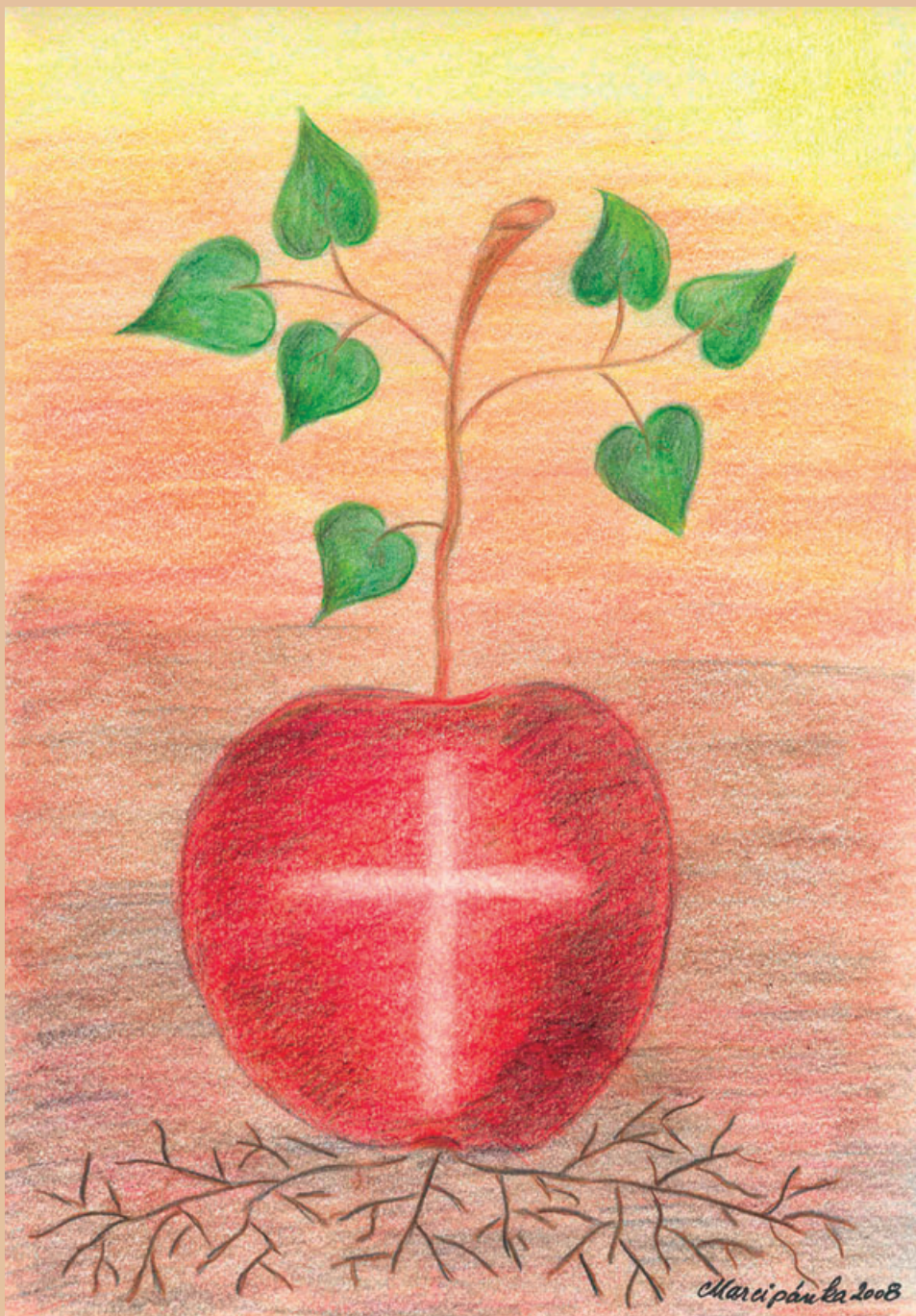

Foto: archiv ABM

biskupy), nebo jiné farníky. Díky smíření nově prožívám to, že i já (a právě já) jsem *omilostněný hříšník*, tedy člověk, který není lepší než ostatní „hříšní křesťané“. A přijetí této milosti odpuštění mě činí shovívavějším vůči druhým: chci prostě dopřát i druhým to, co sám od Boha přijímám a potřebuji, milosrdenství. A toto milosrdenství není pouze „citem“, ale postojem, vztahem, sdílením (opakem toho je „chlad“, rozdělení). Je to někdy „zvolání úžasu“: „I tento člověk je jako já, slabý, ale přijímá od Boha stejné milosrdenství!“

V ideálním případě smíření tedy prohlubuje ve mně soucit a velkorysost vůči „ostatním nemožným křesťanům“. Na jednu (a to stále znovu!) vnímám, že jsme všichni na jedné lodi..., aneb řečeno slovy výše citovaného textu z listu Efesánům (2,18): nejsem cizinec, ale patřím do této konkrétní Boží rodiny (i když nemocné, „krvácející“...).

Úplně na závěr – kéž ti Duch svatý dává stále znovu zakoušet radost ze smíření se svojí rodinou, radost z toho, že patříš do této zvláštní skupiny omilostněných žebráků, kteří škemrají o Boží milosrdenství.

Kresba: Markéta Čermáková

COŽPAK JSEM STRÁŽCEM SVÉHO BRATRA?

Současná doba, ve které žijeme, přinesla s sebou krajní individualismus, který se projevuje v mnohých oblastech našeho života včetně náboženství a víry. Názor jednotlivce a jeho práva jsou brána vážně a respektována, což je samozřejmě správné. Ovšem individualismus je něco víc, než jen právo na vlastní názor a žítí podle tohoto názoru. Je to totiž postoj vyjádřený větou, že nikomu není nic do toho, jak žije druhý člověk. Nikdo se nemá „plést“ do cizích věcí, zasahovat do života, ba ani o tom mluvit nebo nějak hodnotit. Pokud někdo žije v souladu se zákonem, nedopouští se trestných činů, je všechno v pořádku. Rádi opakujeme mudrosloví, že každý je sám strážcem svého štěstí. Není to nový postoj, už Kain, když se ho Hospodin zeptal, kde je jeho bratr Ábel, odvětil: „Nevím. Cožpak jsem strážcem svého bratra?“ (srov. Gen 4,9). V případě Kaina to je ničemná lež, protože svého bratra zavraždil a věděl, co se s ním stalo. Ale i hodně poctivých a dobrých lidí, včetně křesťanů, se o osud ostatních lidí nezajímá, pokud se nejedná zrovna o nějakou katastrofu a nouzi, ve které ochotně pomůžou s velkým nasazením sil a peněz. Dost často Kainova slova alibisticky opakujeme, abychom nemuseli zasahovat proti zlu a nespravedlnosti.

Podle Písma svatého takový postoj není správný. Bůh od nás požaduje, abychom se životem bližního zabývali, abychom se rozhlíželi kolem sebe a vnímali nejen materiální, ale i duchovní nouzi člověka. Když čteme Písmo svaté, snadno zjistíme, že Bůh vede každého jednotlivce ke spáse individuálně, ale ne ve stavu izolace. Od počátku je jeho pozvánka určena všem lidem a podstatnou částí Božího zjevení je vznik vyvoleného národa, společnosti. Ti jedinci, kterým se Bůh zjevil, velmi často obdrželi také úkol určený pro celou komunitu. Žádný prorok nesměl uchovat Boží zjevení pro sebe, nýbrž byl s ním poslán k celému vyvolenému národu, měl ho napomínat, kárat, vybízet k věrnosti Bohu. Proroci, i když měli své učedníky, nikdy nevytvářeli nějaké skupiny zasvěcenců, kterým by byla určena nějaká ta-

jemná poselství. Velmi významný je zde text Ez 3,16 – 21, ve kterém Bůh Ezechiela varuje, že bude zodpovědný za smrt hříšníka, pokud ho nebude varovat, aby se obrátil. V Novém Zákoně je pro nás nejdůležitější Kristův výrok o potřebě bratrského napomenutí, jak ho líčí sv. Matouš (18,15-17), ze kterého je patrné, že křesťan nesmí pasivně přihlížet zlu konanému jiným křesťanem. S pokračováním této myšlenky se setkáváme v teologii sv. Pavla, což nasvědčuje tomu, že se na Kristovo ponaučení pamatovalo: „Proto se navzájem povzbuzujte a buďte jeden druhému oporou, jak to už činíte. (...) Klademe vám na srdce, bratři, kárejte neukázněně, těšte malomyslné, ujímejte se slabých, se všemi mějte trpělivost.“ (1 Te 5,11.14) Nebo: „Bratři, upadne-li někdo z vás do nějakého provinění, vy, kteří jste vedeni

Božím duchem, přivádějte ho na pravou cestu v duchu mírnosti a každý si dej pozor sám na sebe, abys také nepodlehł pokušení.“ (Gal 6,1). Z uvedených biblických fragmentů je očividné, že každý člověk je před Bohem zodpovědný především za své skutky, ale nesmí být lhostejný vůči tomu, co dělá ten druhý. V tomto uvažování pokračovali též církevní otcové, zejména sv. Augustin ve svém proslulém kázání „O pastýřích“. Proto se v článku 1868 Katechismu katolické církve píše: „Hřích je osobní skutek. Kromě toho máme odpovědnost za hříchy, které spáchali jiní, když při nich spolupracujeme:

- když se na nich přímo a dobrovolně podílíme;
- když je nařídíme, když k nim radíme, když je chválíme nebo schvalujeme;
- když je neoznámíme nebo jim nezabráníme, jsme-li povinni to učinit;
- když chráníme ty, kteří páchají zlo.“

Katechismus připomíná také v článku 2447 „skutky milosrdenství“ (o kterých už na stránkách Apoštola Božího milosrdenství byla řeč): „Skutky milosrdenství jsou činy lásky, kterými pomáháme svému bližnímu v jeho tělesných nebo duchovních potřebách. Učit, radit, těšit, posilovat – to jsou skutky duchovního milosrdenství...“

Na tomto místě musíme zdůraznit, že nesmíme výše uvedené biblické a katechismové ponaučení chápat jako vybízení k tvoření udavačských struktur, k necitlivému a dotěrnému jednání, vzájemnému kontrolování. Takové chování je cizí křesťanům a je spíše vlastní různým sektám a jejím členům. Jde zde o povzbuzení k postoji bdělosti a ochoty pomáhat těm bratrům a sestrám, kteří se právě nacházejí v potížích – pokušení, zarmoucení,

beznaději. Taková situace může přece vést ke hříchu a včasný zákrok blízké osoby může situaci otočit a místo provínění vznikne dobro, umocní se mezilidská solidarita a láska bližního. Zřejmým odmítavým postojem se dá občas docela snadno zabránit pomlouvání, malým nepoctivostem na pracovišti, drobným lžím apod. Nikdo nezná všechna možná řešení a důvěrný rozhovor ukáže občas novou cestu, dosud neznámé řešení. A i když je situace velmi komplikovaná a nepodaří se hned něco pohnout správným směrem, už přátelský rozhovor je pro člověka v tísní pomocí a potěšením. Povinnost zabývat se jednáním druhého člověka mají v první řadě pochopitelně rodiče ve vztahu ke svým nezletilým dětem. Tento závazek spočívá také na kněžích, učitelích, na všech, kdo vychovávají mládež, ale nejen na nich. Výrazem opravdového přátelství a zájmu o blaho druhého člověka je i včasné (a vhodné, s citem provedené!!!) upozornění na špatnost jeho jednání. Všichni jsme k tomu posláni. To má ovšem ještě druhou stránku: křesťan se má snažit o získání opravdových přátel, kteří nebudou ve správný čas váhat říct mu i nějakou nepříjemnou pravdu, aby ho ochránili před ještě větším zlem a neštěstím. Ke vzniku takového přátelství je potřeba času a určitého úsilí, zejména v překonání pyšné myšlenky, že všechno zvládnou sám. Stejně tak je třeba času a úsilí k tomu, aby se člověk naučil trpělivě a pokorně vyslechnout varování nebo napomenutí. Za oba Boží dary, za schopnost někoho jemně upozornit na jeho chybu a schopnost napomenutí klidně a pokorně přijmout, se máme často k Duchu svatému modlit.

P. ThDr. Bogdan Pelc ■

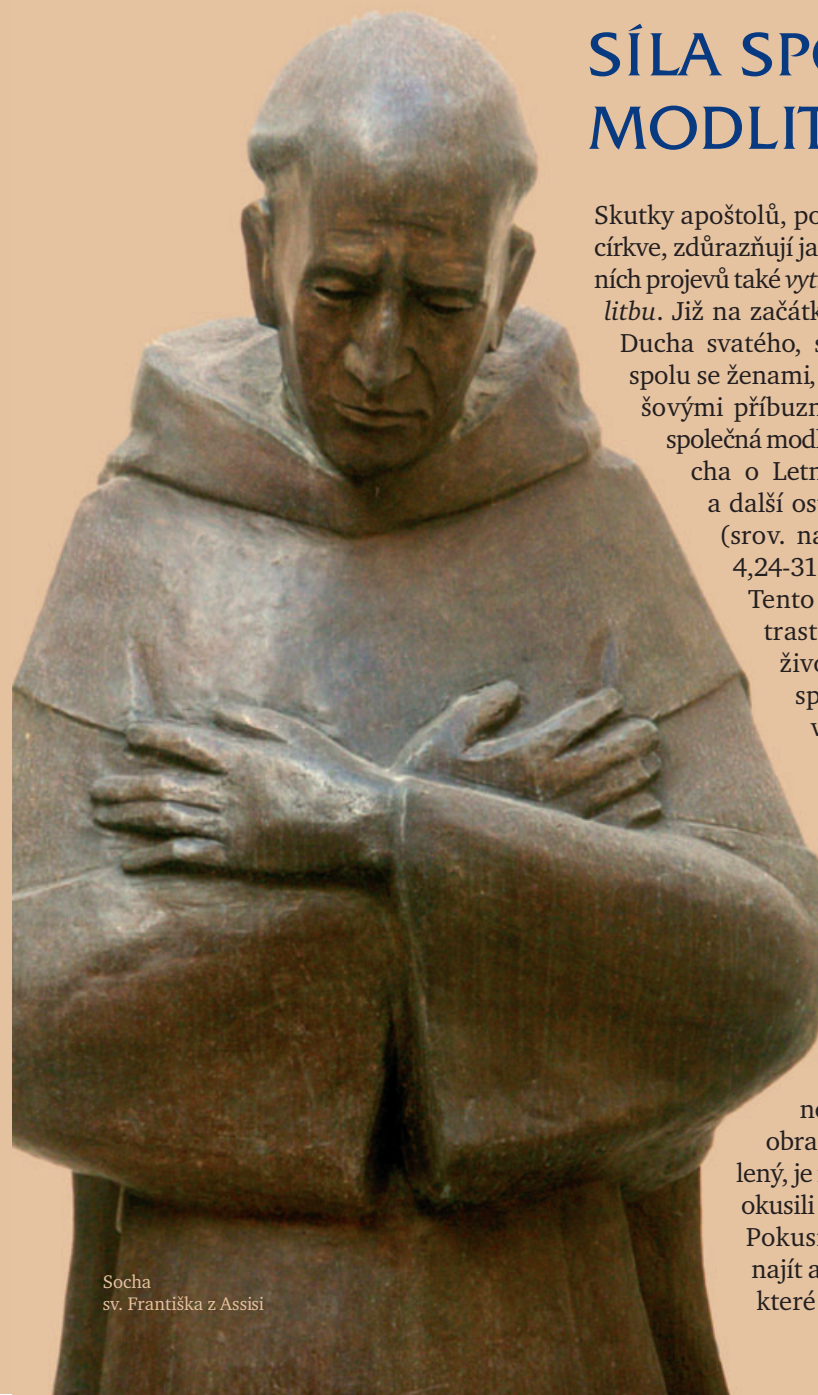
„Všichni setrvali jednomyslně v modlitbách“ (Sk 1,14a)

SÍLA SPOLEČNÉ MODLITBY

Skutky apoštolů, popisující život prvotní církve, zdůrazňují jako jeden z jejích hlavních projevů také *vytrvalou společnou modlitbu*. Již na začátku, v očekávání daru Ducha svatého, se apoštolové modlí spolu se ženami, Pannou Marií a Ježíšovými příbuznými (srov. Sk 1,14), společná modlitba provází vylití Ducha o Letnicích (srov. Sk 2,4) a další osudy prvních věřících (srov. např. Sk 2,42.67; 3,1; 4,24-31; 6,4...).

Tento obraz mnohdy kontrastuje s tím, jak vypadá život našich církevních společenství, zejména však, jaká bývá mentalita jednotlivých křesťanů: nejednou jsem slyšel z jejich úst nářky, že se po nich při bohoslužbě chce, aby „se modlili na povel“, že se raději modlí sami apod.

Možná, že příčinou, proč je nám tento obraz prvotní církve vzdálený, je i to, že jsme dosud neokusili *sílu společné modlitby*. Pokusme se nyní společně najít alespoň několik bodů, které by nám v konkrétní

Socha
sv. Františka z Assisi

praxi pomohly takovouto sílu společné modlitby nalézt.

OSOBNÍ A SPOLEČNÁ MODLITBA

V první řadě se musíme zbavit předsudku, že osobní a společná modlitba se vylučují.

Na jedné straně totiž platí, že i když jsme Ježíšem pobízeni, abychom se modlili „ve skrytosti své komůrky“ (srov. Mt 6,6), neznamená to, že nemáme mít zájem o druhé či konat jakousi „soukromou“ modlitbu. Když už je jednou někdo křesťanem, jeho modlitba není nikdy soukromá, neboť je živým údem těla Kristova, a proto má jeho modlitba význam pro druhé (srov. 1Kor 12,12nn.). Může se modlit v *soukromí*, může prosit ve svých *vlastních potřebách*, avšak jeho modlitba nepřestává být ve prospěch celého společenství církve.

Na straně druhé ovšem rovněž tak platí, že společná modlitba nevylučuje, nýbrž vyžaduje *osobní angažovanost*. Mohlo by se vůbec mluvit ještě o modlitbě, kdybychom se při společné modlitbě osobně nenasadili?

Navíc, jsme vybízeni jak k osobní modlitbě v soukromí, tak ke společné modlitbě. Ježíš nás totiž kromě vstupování do své komůrky vybízí také, abychom se modlili „Otče náš“, nikoli „Otče můj“ (srov. Mt 6,9nn.), a ujišťuje nás, že „kde jsou dva nebo tři shromážděni ve jménu mém, tam jsem já uprostřed nich“ (Mt 18,20).

Osobní a společná modlitba jsou ve skutečnosti „spojené nádoby“: čím více prospíváme v jedné, lépe se disponujeme k druhé, a čím více trpí jedna, tím víc to odnáší i druhá.

PŘÍMLUVNÁ MODLITBA V LITURGII

Výrazně je to vidět na přímluvné modlitbě v liturgii, zvláště v takzvané „modlitbě věřících“ neboli „přímluvách“. Jsme zvyklí, že se přímluvy čtou z předem připravených formulářů. Ve skutečnosti by ale mělo jít o prosby, které vyjadřují aktuální potřeby daného shromáždění. Je velmi útěšné, když můžeme při společné bohoslužbě přednášet své osobní prosby či potřeby svých bližních a celé společenství se za ně staví! Ale bývá také silnou zkušeností, když se modlíme za potřeby celé církve a světa.

Zvláštním způsobem zde platí, že je Kristus přítomen mezi těmi, kdo jsou shromážděni v jeho jménu, a můžeme si být jisti účinností takové modlitby, neboť Ježíš nás opakovaně ujišťuje, že vyslyší modlitbu, která je pronášena v *jeho jménu* (srov. Jan 14,13-16; 15,16; 16,23n.26n.), tedy jistě především máme-li stejný úmysl jako on, ale řekl bych, že také tehdy, dějeli se v církevním společenství.

Přímluvná modlitba při liturgii je místem, kde se můžeme a máme učit tomu, jak propojovat osobní angažovanost a společnou modlitbu; pokud se tomu totiž naučíme, bude nám samozřejmostí je spojovat i tam, kde by se to možná příliš nečekalo.

FORMY SPOLEČNÉ MODLITBY

Když svatá Terezie z Avily reformovala karmelitánský řád, zavedla dvě hodiny vnitřní modlitby jako *společný úkon* komunity, třebaže šlo o něco, co nemělo oporu v karmelské tradici. A na této věci trvala, i když jí bylo vytýkáno, že zavádí

novoty, neboť si byla vědoma, že je velkou věcí, má-li člověk v putování vnitřní modlitby souputníky.

Věřící mohou tedy prožívat společnou modlitbu nejen tehdy, když *nahlas* – spon-tánně či formovanou modlitbou – Boha chválí, děkují mu a prosí jej, ale i tehdy, když společně *mlčí*.

Modlí se ovšem společně nejen tehdy, když se nacházejí *na stejném místě*, ale i tehdy, když se s ostatními spojují *ve stejnou dobu*. A modlí se spolu i tehdy, když se nemohou sejít a nemohou se modlit ve

stejnou dobu, ale spojuje je *stejný úmysl*.

Způsobů, jak uskutečňovat ideál společné modlitby, je nesčetné množství a fantazie lásky bývá v tomto směru nevyčerpatelná. Důležité je, abychom se chtěli modlit *spolu*! Proč? Protože právě společná modlitba vyjadřuje, že jsme *církví*, a to povoláním k životu *ve společenství s Bohem*, který je sám společenstvím, s Bohem trojjediným, Otcem, Synem a Duchem svatým.

Pavel Vojtěch Kohut OCD ■

„...Nemohu milovat duši, která je poskvrněna hříchem, ale když lituje, má štědrost k ní je bez hranic. Mé milosrdenství ji objímá a ospravedlňuje. Stáhám svým milosrdenstvím hříšníky na všech jejich cestách a mé Srdce se raduje, když se oni ke mně vracejí. Zapomínám na hořkosti, kterými sytili mé Srdce, a raduji se z jejich návratu...“

(Deníček 1728)

NIKDO MĚ NEPOTŘEBUJE

Když má člověk dojem, že ho nikdo nepotřebuje, pak první důležitou dovedností, která mu pomůže tento stav překonat, je schopnost rozlišit mezi „objektivní“ skutečností a jejím pouhým „subjektivním“ vnímáním. Obvykle tomu bývá tak, že se lidé cítí nepotřební v okolnostech, kdy současně mnozí jiní od nich očekávají přízeň, podporu a pomoc.

Foto: archiv tiskového týmu Tábor

Pokud stav „nikdo mě nepotřebuje“ trvá delší dobu, může to znamenat – a to je nutno vědět – že jeho původ sahá daleko do minulosti, leckdy až do časného dětství. Nežádá se stává, že rodiče, kteří nejsou se svými dětmi spokojeni (nejčastěji proto, že nejsou spokojeni sami se sebou, se svým manželstvím, zaměstnáním atd.), dávají dětem tyto své pocity otevřeně najevo. Někteří, zvláště ve chvílích zlosti a hněvu, říkají svým dětem, že jim v životě překážejí: v cestě za kariérou, hmotným blahobytem nebo prostě v užívání si života. U dítěte se jeho obraz sebe sama odráží v názoru jeho rodičů jako v zrcadle. Vnímá samo sebe a přemýšlí o sobě stejně, jako jej vnímají a posuzují jeho rodiče.

Když se nám někdo dlouhou dobu pokouší dokazovat, že nás nikdo nepotřebuje a že nic nedokážeme udělat dobře, pak je pro nás důležité, abychom si od svého pocitu, vyplývajícího z cizího nároku na náš život, utvořili veliký odstup. Takovéto mínění někoho jiného je prostě obyčejnou lží. Každý člověk je potřebný pro ostatní, protože ho ve svém věčném plánu potřebuje sám Bůh. Zároveň s tím, jak získáváme odstup od vlastního pocitu nepotřebnosti, musíme se také učit vidět – pozvolna, po malých krůčcích – že naše práce, úsilí a námaha může prospět mnoha lidem.

Pocit, že nás nikdo nepotřebuje, vzniká také z přílišné sebestřednosti a zahledění se jen do sebe. Když od sebe a od svého nešťastného vnitřního rozpoložení odpoutáváme pozornost, musíme se zároveň učit ostatním naslouchat a vnímat jejich očekávání, potřeby a přání. Člověk, který se po dlouhá léta cítí úplně zbytečný, sotva si jen tak najednou uvědomí, že pravda je jiná. Nezbytně potřebuje trpělivost, aby se postupně přesvědčil, že

ostatní jej potřebují stejně, jako on potřebuje je. Svoji zkušenost, že je zbytečný, odstrčený, ubohý a slabý, musí člověk prožít v kontextu víry. Ježíš přišel nejdříve právě k takovým lidem, s nimi přebýval a k nim směřoval svoje učení.

A teď jedno cvičení pro tebe, čtenáři, který si myslíš, že tě nikdo nepotřebuje. Najdi v evangeliu místa popisující Ježíšova setkání s lidmi, kteří žili na okraji společnosti a mohli se cítit zbyteční. Neuvádím zde konkrétní biblické texty, abys mohl sám nalézt ty ubohé, nešťastné a odstrčené, se kterými by ses mohl co nejúplněji ztotožnit. Zamysli se nad tím, co pro ně Ježíš udělal a co jim řekl, a snaž se v tom uvidět všechnu Ježíšovu lásku a starostlivost. Všimni si, jak velice je Ježíš potřeboval. Jenom Bůh nás může doopravdy přesvědčit, že jsme nezbytní pro něj i pro lidi, ke kterým nás chce poslat.

Zkušenost, že nás ostatní potřebují, nevzniká sama sebou. Často ani nevzniká snadno. Je to výsledek osobního úsilí. Může se nám zdát, že nás nikdo nepotřebuje, také proto, že příliš snadno a bez boje couváme ze života, uzavíráme se do sebe, podléháme znechucení, depresi a strachu, zanedbáváme svoje vztahy k bližním. Musíme také prosit Boha, abychom uvěřili, že náš život může být jiný. Čím dříve tomu uvěříme, tím dříve zjistíme, kolik rukou a srdcí nás prosí o pomoc, zatímco my ji neposkytujeme jenom proto, že se jen neustále trápíme myšlenkami o vlastní nepotřebnosti.

**Úryvek knihy Josefa Augustyna
„Kdo je můj bližní?“**

Knihu si můžete objednat na adrese: Karmelitánské nakladatelství s.r.o., Kostelní Vydří č. 58, Dačice, 380 01, tel.: 384 420 295, fax: 384 420 295, e-mail: zasilky@kna.cz, www.ikarmel.cz

MODLITBA JE NAŠE POVOLÁNÍ

ROZHOVOR S DOM SAMUELEM,
PŘEVOREM KLÁŠTERA TRAPISTŮ
V NOVÉM DVOŘE

❖ Letos je to již šest let od doby, kdy vznikl v Novém Dvoře klášter trapistů. Pro mnoho lidí jste ale trošku „tajemní“ a zároveň „nepochopitelní“; přísný život o samotě, mlčení, rezignace na světské příjemnosti... Svatý Pavel píše, že se vzdal všeho, aby poznal Krista. (Flp 3,8) Ale v dnešní době se mnoho lidí často soustředí na to, o co přicházejí, a ne na to, co tím mohou získat. A přitom žijí ve světě, který neučí trpělivosti, ale naopak: pomocí reklam propaguje životní styl „chceš – máš to“. Tento postoj se často přenáší na duchovní život, a přitom poznání Krista je proces a cesta vyžadující duchovní trpělivost i pokoru. Jak v sobě rozvíjet ctnost trpělivosti, co tomu napomáhá?

Je pravda, že zvnějšku náš klášter vypadá jako strohé místo. Bratři žijí v mlčení, náš život je velmi skromný, jsme určitým způsobem odloučení od světa. Ale to není to, co oživuje zevnitř náš život. Myslím, že ti, kteří přicházejí a účastní se našich bohoslužeb, kteří žijí několik dní v našem domě pro hosty, nebo mladí lidé navštěvující naši komunitu, kde pobývají třeba jen krátký čas, ti všichni si uvědomují, že je zde ještě něco jiného než ona strohost a mlčení. Skutečnost, která oživuje zevnitř náš život, je život v modlitbě. Je to tajuplný, nicméně skutečný vztah ve víře s Kristem. A celý mnichův život je organizován k tomuto účelu, od čtvrt na čtyři ráno, kdy vstáváme, až do 20 hodin

Dom Samuel

večer, kdy uléháme: denně sedm oficií. Na počátku dne samozřejmě mše. Následuje osobní modlitba, četba, studium, ale i práce. Život je naplněný prací v mlčení, abychom mohli opakovat invokace. To vše obrací naše srdce ke Kristu vztahem, který se pomalu a postupně stává vztahem přátelským.

Nevybrali jsme si tento život, protože se nám líbil. Na počátku, kdy se objevila myšlenka stát se mnichem, nás mohla dokonce trochu děsit či vyvolávat obavy. Ale i to je přirozené. Panna Maria tváří v tvář svému povolání byla také naplněna bázní. Vybrali jsme si tento život, protože Bůh nám ho zcela nenápadně nabídl. Každý bratr pocítil v hloubi svého srdce výzvu, aby svůj život odevzdal Kristu. Po-

byt nebo několik pobytů v klášteře mu pak pomohlo rozeznat, zda tato výzva pochází od Boha, nebo zda to byl klam. Pokud ona výzva pochází od Boha, není zapotřebí mít nějaké obavy. Výzva bude stále platit a třebaže mnišský život není nikdy snadný, mnich v tomto každodenním zápase skutečně nalezne hluboké štěstí.

❖ Když otec biskup František Radkovský dedikoval váš klášterní kostel, nazval vás „dělníky modlitby“. Každodenně se snažíte žít podle slov sv. Benedikta „Ora et labora“ – „Modli se a pracuj“. Člověk, který žije v dnešním světě, má často pokušení tato slova přehodit: „Pracuj, a pokud ti zbývá čas, modli se.“ Čím pro vás osobně je modlitba?

Náš biskup Monsignore František Radkovský velice dobře pochopil smysl naší existence, smysl mnišství. Nazval nás dělníky modlitby, což je označení velice hezké a dej Bůh, abychom mu byli věrni. Heslo Ora et labora neboli Modli se a pracuj, které je považováno za devizu benediktinů, v přesném slova smyslu v řeholi nenacházíme. Domnívám se, že leitmotiv řehole, který by mohl být pokládán za její devizu, je **nedávat ničemu přednost před láskou ke Kristu**. To se v Řeholi sv. Benedikta vyskytuje velmi často a stále se opakuje. Ve skutečnosti je pravda, že náš život udržuje rovnováhu mezi životem hluboce duchovním a životem v práci pomocí ještě jednoho důležitého prvku, a tím je život v komunitě, bratrský život. Žít společně od rána do večera, celý rok, dlouhé roky nerozlučně, není pro bratry vždy snadné. Jeden druhého si nevybrali, ale shromáždili se v klášteře kvůli společnému povolání.

Je pravda, že mnišský život se obrací ke komukoli a slova „ať jsi kdokoli“ jsou na začátku řehole velmi povzbuzující výzvou. Mnišský či křesťanský život nespočívá v určitém zdokonalování morálního života. Křesťanský či mnišský život spočívá v nastavení srdce směrem k Bohu. V nastavení udržovaném po dlouhá léta, jež někdy vyžaduje skutečně hodně úsilí. Avšak právě toto nastavení směrem ke Kristu musí křesťan hledat více než morální dokonalost, která není nikdy plně dosažitelná. Vaši čtenáři možná znají kardinála Journeta, jehož krásná kniha *Jako ohnivý šíp* byla přeložena do češtiny spolu s několika dalšími. V této knize kardinál Journet říká: „Snažte se stát oázou, do níž přichází bydlet Bůh, a správné chování se pak dostaví jako bezprostřední důsledek tohoto úsilí obrátit své srdce k Bohu.“

Na počátku své formace má mnich často klamný dojem, že by se měl pokusit být dokonalý. A že je to nezbytné. Avšak společný život nás nutí rozpoznat a přijmout, že jsme ubozí. Bratřím totiž žádný náš nedostatek neujde. Od toho okamžiku nastupuje velmi důležitý duchovní postup, který dovede bratra k tomu, že přijme svoji nedokonalost a pochopí, že v oné nedokonalosti je určitá nabídka obrátit své srdce k Bohu. To je ona pokora, kterou žádá sv. Benedikt. Tím, že mnich přijme svou nedokonalost ve svém nitru, přijme současně i to, že ona nedokonalost nevytváří nezbytně překážku ve vztahu ke Kristu. Oddá se vztahu s Kristem takový, jaký je, a tak získá jedinou dokonalost, která je skutečně důležitá. Dokonalost, která pochází z tohoto vztahu.

Navíc, když se naučí přijmout sama sebe takovým, jaký je, a poznávat své meze, naučí se také přijímat ostatní takovými, jací jsou. Jestliže nesnáším sám

Klášter v Novém Dvoře

sebe pro své chyby, nemohu snášet ani ostatní s jejich chybami. Přijmu-li vlastní chyby, pochopím, že to podstatné je v mém srdci, které se obrací k Bohu. Tehdy mohu přijmout a pochopit, že i ostatní vedle mě mají také své chyby. A mohu s nimi pokojně žít.

Jsmo přesvědčeni, že celý tento postup je cestou k hlubokému štěstí. Dává přednost vztahu neobvykle pevnému, vztahu s Kristem. Jde o vztah, který je ve víře, který není vždy potěšující a skoro nikdy znatelný. Navíc tento postup umožňuje žít v míru nejen sám se sebou, ale i s ostatními.

❖ **Svatá sestra Faustyna píše ve svém „Deníčku“, že ten, kdo chce zaslechnout Boží hlas, musí mít tichost duše (Dn 118). Proč je ticho tak důležité v duchovním životě a jak byste definoval „tichost duše“?**

Klid v srdci. Celý svět touží po klidu v srdci. Myslím si, že i mnich bojuje za to, aby tento klid obdržel. Když jsou vaše myšlenky plné nepříjemností, když ve vašem srdci sídlí hořkost, pomsta a zahořklost vůči ostatním, jak se chcete obrátit k Bohu? To není možné. Neboli dříve než se obrátíte k Bohu, je nutné rozpoznat, že všechny tyto pocity, které sídlí v našem srdci, jsou ve skutečnosti plné nečistoty. Mnich dodržuje určitou duševní hygienu,

kontroluje své myšlenky a bojuje s nimi. Pravidelně se obrací na svého duchovního otce, jemuž předkládá vše podstatné, co se nachází v jeho srdci. A ten mu pomůže rozlišit, co pochází od Boha, a co je nedokonalost. Tím vším se mnich učí zachovávat čistotu svých myšlenek a představ. Takovým způsobem nutí své srdce obracet se k Bohu co možná nejčastěji. Proto žijí trapisté v mlčení, které není planým sněním, ale je naplněno modlitbami – pravidelným opakováním takzvané krátké invokace, jako například „Pane Ježíši, učiň ze mne svého přítele“. A tato neúnavně opakovaná modlitba je vždy vyslyšena.

❖ **Celý letošní rok věnujeme v „Apoštolu“ tématu, jak se setkat s Pánem dnes. Jednou z forem přítomnosti Pána je společenství. Pán je přítomen mezi námi v podobě našich bližních. V Novém Dvoře žijete v komunitě. Jakou roli pro vás osobně hraje možnost hledání a poznávání Krista společně se spoluobraty? Jakou pomocí na této cestě je pro vás společenství a komunita?**

Je pravda, že Kristus je přítomen v našich bratrech, ale je ještě pravdivější, že Kristus je přítomen v Eucharistii. Myslím, že tomu můžeme rozumět pod podmínkou, že jsme pochopili, že Kristus je nejprve přítomen v Eucharistii. Proč je Kristus přítomen v Eucharistii? Kvůli prvotnímu hříchu je člověk odsouzen k tomu, že musí zemřít, a proto mu Bůh nabízí, aby žil s Ním. Tedy, aby přemohl smrt, Kristus svolil, že na sebe vezme důsledek hříchu, a tak zvítězil nad smrtí. Kristus žije. V Eucharistii čerpáme síly pro onu bitvu, která umožňuje i nám přemoci smrt. V Eucharistii je nám dáno přejít postupně den po dni, rok po roce ze smrti do života.

Když mi bylo dvacet let, to znamená, že to je už hezky dlouho, tak se ve skupinkách mladých křesťanů stále zdůrazňovalo, že je třeba milovat se navzájem, že je třeba být spravedlivý, že je třeba být vnímavý k ostatním. To vše je správné a pravdivé. Ale nestačí to. Nebyl kladen dostatečný důraz na základní pravdu, že Bůh se stal člověkem a že přišel, aby nás spasil. Já jsem se v té době pokusil nastolit spravedlnost ve světě kolem sebe bez Krista a ztratil jsem víru. Věřím, že je velmi důležité, pokud nechceme, aby dnešní mladí lidé ztráceli víru, abychom jim vysvětlili, že pokud chtějí žít, je nejprve zapotřebí přiblížit se ke Kristu. A aby se mohli sblížit s Kristem, je třeba často navštěvovat Eucharistii, účastnit se mše a modlit se před svatostánkem. Tam najdeme sílu, energii, porozumění i ohleduplnost, abychom mohli dát bratrům to,

Officium

Výroba krému

co potřebují. Ale bratrský život, který není založen na častém setkávání se s Kristem, rychle zhořkne.

❖ **Chtěl bych vás, otče, poprosit o modlitbu za čtenáře „Apoštola“ a nakonec o krátké slovo, které by je mohlo povzbudit na cestě k poznávání Krista...**

Můžete se spolehnout na mě, můžete se spolehnout na mnichy z Nového Dvora, že se budou modlit za nositele apoštolátu.

Proč jsou ve světě mniši? Proč jsou mniši v České republice? Protože každý člověk potřebuje obrátit své srdce k Bohu. A při tomto obrácení se k Bohu nachází klid. Ale protože si na to bohužel mnoho lidí nenachází čas, existuje tu a tam skupinka mužů a skupinka žen, které Bůh vybral, jejichž úkolem je právě obrátit svá srdce k Bohu a modlit se místo těch, kteří nemají čas to udělat. Spoléhejte tedy na nás. A jestli někdy ti, kdo čtou tento rozhovor, budou procházet nějakou obtížnou zkouškou nebo ponesou těžké starosti, mohou si vždy říci, že mniši z Nového Dvora nebo mnišky z kláštera Naší Paní nad Vltavou se za ně modlí. Protože to je právě naše povolání.

Děkuji za rozhovor.

P. Wojciech Zubkowicz SAC ■

Foto: archiv kláštera trapistů v Novém Dvoře

NEDĚLE 5. ŘÍJNA 2008 70. VÝROČÍ SMRTI SESTRY FAUSTYNY

Sestra Faustyna v roce 1931

Před sedmdesáti lety, v roce 1938, napsala nemocná sestra Faustyna ve svém „Deníčku“: „Ó můj Ježíši, jen Ty sám znáš mou námahu; zdánlivě je to lepší, ale lepší natolik, že mohu chodit na verandu a nemusím jen ležet. Vidím a je mi jasné, co se se mnou děje; přes starostlivost představených a snahy lékařů mé zdraví se ztrácí a utíká, ale nesmírně se raduji z Tvého povolání, můj Bože, Lásko má, vždyť vím, že ve chvíli smrti začne mé poslání.“ (Den. 1729)

K této příležitosti vám přinášíme rozhovor se sestrou BEATOU PIEKUT z Kongregace Sester Matky Božího milosrdenství a řádovou spolusestrou sestry Faustyny, která se s ní osobně setkala.

■ Jak jste poznala sestru Faustynu?

Bylo to na začátku mého noviciátu. Učily jsme se šít řeholní hábity, když do místnosti vešly dvě starší sestry. Novicka, která nás učila, nám řekla, že se připravují k věčným slibům. Byla jsem zvědavá, jak vypadají sestry, které jsou v řádu od sedmi let. Myslela jsem, že už jsou asi svaté, mají aureolu, jenomže já, ubohá, nejsem hodna ji vidět. Jedna z nich byla velice radostná a vyzařovala z ní jakási krása. To byla sestra Faustyna. Pak jsem se zúčastnila jejích věčných slibů. Po mém odjezdu do Varšavy jsem byla poslána do práce ve Walendowie. Datum mého pobytu se mělo měnit na Velikonoce, a proto to vypadalo, že během svátků budu zrovna cestovat. Trošku mě to mrzelo. Když jsem sestře Faustyně řekla o mém problému, odpověděla: „Ať sestra souhlasí s Boží vůlí, protože sestra tady zůstane do věčných slibů anebo i déle.“ Zmatená jsem řekla, aby neprorokovala, a tehdy jiná sestra začala žertovat, že možná budu představenou, ale Faustyna řekla: „Představenou nebude, ale bude velice užitečná v kongregaci.“ Myslím si, že se to po letech splnilo.

■ Jaká byla sestra Faustyna?

Byla to jedinečná osoba. Milá, radostná, vždy připravená pomoci. Když přicházela na rekreaci, sestry říkávaly, že přichází náš teolog, protože vždy mluvila o Bohu. Přesto, že měla slabé zdraví, pomáhala jiným, aniž by se sama litovala.

■ Sestry už tehdy věděly o zjeveních Faustyny?

Ne. Celá kongregace do poslední chvíle nic nevěděla, i když je pravda, že Korunka k Božímu milosrdenství byla známá a šířená, zvláště ve Vilně a Krakově, ještě za života sestry Faustyny, ale nebylo řečeno, kdo je jejím autorem. Teprve po roce 1938, to je po smrti Faustyny, jsme se o tom dozvěděly. Matka generální, přestože tušila nadpřirozené schopnosti sestry Faustyny, nemohla nařídít modlitbu Korunky. Do všeho byl zapojen zpovědník sestry Faustyny P. Michał Sopoćko, díky kterému Faustyna začala sepsovat své duchovní zážitky. Z nich pak vznikl „Deníček“.

■ Jak se stalo, že začal proces blahorečení sestry Faustyny?

Začalo to svědectvím smrtelně nemocné ženy, která byla uzdravena po modlitbě o přímělu sestry Faustyny. Řekla o tom sestrám a pak biskupovi, který nařídil sepsat veškeré informace. V Římě začali zkoumat „Deníček“. Z důvodu chybného překladu bylo prohlášeno, že v „Deníčku“ není nic nadpřirozeného a modlitba Korunky byla zakázána. Přes to všechno lidé dostávali více a více milostí. V roce 1964 mě matka představená pověřila, abych zkompletovala dokumentaci a kontakto-

Sestra BEATA PIEKUT plnila 18 let povinnosti generální ekonomky v Kongregaci sester Matky Božího milosrdenství. Od roku 1964 byla delegována na práci v procesu blahorečení sestry Faustyny (spolupracovala s kardinálem Karolem Wojtyłą) a k šíření úcty k Božímu milosrdenství v Polsku a v zahraničí. Připravila první vydání „Deníčku“ sestry Faustyny. Zemřela v stém roku svého života, 21. října 2007.

Sestra Beata Piekut

Foto: archiv ABM

vala arcibiskupa Karola Wojtyłu. Celá věc byla představena v Římě. Kongregace pro kauzy svatých, a zvláště její prefekt, jehož maminka byla uzdravena na přímělu sestry Faustyny, se rozhodla zahájit proces blahorečení. Shromážděnou dokumentaci jsme poslali postulátorovi v Římě. Pak probíhalo další vyšetřování, doplňování informací a nakonec blahorečení v roce 1993.

■ Existují dva portréty sestry Faustyny. Který z nich je věrnější?

První portrét byl namalován na základě fotky z občanského průkazu sestry Faustyny a je velice podobný. Ten druhý je spíše symbolický, ukazuje spíše představu umělce, než opravdovou tvář sestry Faustyny.

Děkuji za rozhovor.

Michał Jedynak ■

Gość Niedzielny (18/2000)
www.goscieniedzielny.wiara.pl

BLAHOŘEČENÍ P. MICHAŁA SOPOČKA

V neděli 28. září 2008, během mše svaté v 11.00 hod., se bude v polském městě Białystok, v poutním kostele Božího milosrdenství, konat beatifikace P. Michała Sopočka, který byl spirituálem sestry Faustyny a po její smrti se přičinil o šíření úcty k Božímu milosrdenství.

P. Sopočko se jako spirituál sestry Faustyny velice zasloužil o šíření úcty k Božímu milosrdenství a správně je vedle ní označován jako hlavní „pilíř“ této úcty vzniklé na základě jejich zjevení.

To na jeho pokyn začala sestra Faustyna psát svůj „Deníček“, to on pomohl sestře Faustyně v namalování prvního obrazu milosrdného Ježíše. On také po smrti sestry Faustyny převzal péči o šíření této úcty, zpracoval teologické základy úcty k Božímu milosrdenství, napsal několik knih a článků na toto téma, snažil se o zavedení svátku Božího milosrdenství o první neděli po Velikonocích a byl spoluzakladatelem Kongregace Sester milosrdného Ježíše.

Po celou dobu doprovázely jeho práci nesčetné problémy a potíže, okolí ho neakceptovalo, dokonce i církevní hierarchie byla vůči jeho snahám skeptická. Určitou dobu byla veřejná úcta k Božímu milosrdenství církví zakázána. P. Sopočko se nedočkal zrušení tohoto zákazu, zavedení svátku Božího milosrdenství ani postavení svatyně Božího milosrdenství. Zemřel v roce 1975. Je pohřben v poutním kostele Božího milosrdenství v arcidiecézi Białystok, která se už od začátku tohoto roku připravuje na blahořečení P. Sopočka.

Při 33. výročí úmrtí P. Sopočka sloužil slavností liturgií v kostele Božího milosr-

denství arcibiskup Edward Ozorowski, který během mše svaté řekl: „Milosrdenství je vztahem mezi Bohem a člověkem. Z Boží strany je toto milosrdenství paradoxem, protože tam, kde by lidé chtěli všechno rozhodnout podle své spravedlnosti, Bůh přichází jako nezávislý a štědrý dárce milosrdenství. Tam, kde by lidé chtěli zavést zlost a nenávisť, Bůh odpouští a všechno obklopuje svou láskou.”

O P. Sopočkově arcibiskup mluvil: „Po celý svůj život byl tichý, pokorný, všechno přijímal, sláva přišla až po smrti. Blahořečení P. Sopočka jistě otevře dveře, abychom se vydali tímto směrem, který nám ukazuje. Je to námaha, zkoušky, starost o následování Ježíše Krista, protože on je přece naším Mistrem, to on je Cesta, Pravda a Život. Paradox Božího milosrdenství se ukazuje i v tom, že lidi, které Bůh volí k tomu, aby toto milosrdenství hlásali, často zkouší těžkým křížem. Je to vidět na příkladu P. Sopočka. Když čteme, jak musel bojovat, napadá nás, že Bůh jakoby před ním problémy záměrně množil. Pokud ale Bůh dává to, co je nejhodnotnější, musíme věřit, že tím je právě kříž.”

V rámci příprav na slavnost blahořečení, od 30. března tohoto roku, tj. od svátku Božího milosrdenství, začala peregrinace obrazu milosrdného Ježíše, který navštíví 120 farností. Peregrinace skončí v kostele Božího milosrdenství 26. září 2008.

Významný a symbolický je také rok, ve kterém se bude konat beatifikace P. Sopočka. V roce 2008 totiž uplyne 33 let od jeho smrti (15. února 1975) a 70 let od smrti sestry Faustyny (5. října 1938).

zprac. P. Wojciech Zubkowicz SAC
/zdroj: www.sopocko.pl/

P. MICHAŁ SOPOČKO:

CTNOST
MILOSRDENSTVÍO POVINNOSTI PLNĚNÍ
SKUTKŮ MILOSRDENSTVÍ

Ctnost milosrdenství je garantem bratrství mezi lidmi, starostlivou matkou, která všechny, kteří trpí, zachraňuje a utěšuje. Je obrazem Boží prozřetelnosti, protože má oči otevřené pro potřeby každého. Především je ale obrazem Božího milosrdenství, jak to řekl Spasitel: „Buďte milosrdní, jako je milosrdný váš Otec.“ (Lk 6,36)

Měli bychom pochopit, že tato ctnost se nám nejen doporučuje, ale že je nezbytnou povinností každého křesťana. Mnoho lidí má chybné představy o ctnosti milosrdenství: myslí si, že když konají skutky milosrdenství, prokazují milost a podstupují oběť, která záleží na jejich vůli a dobrém srdci. A přitom je to úplně jinak. Ctnost milosrdenství není jen radou, podle které je možné jednat nebo ne, bez hříchu; je to přísný zákon a povinnost. Z plnění této povinnosti se nikdo nemůže vymluvit.

Tato pravda vyplývá ze svatého Písma, z rozumu a ze vztahů našeho bratrství.

Už ve Starém Zákoně tato ctnost zavazuje všechny. Čteme v knize Mojžíšově: „Proto ti přikazuji: Ve své zemi ochotně otvírej ruku svému utištěnému a potřebnému bratru.“ (Dt 15,11) Pán Ježíš ještě zvětšuje

Foto: archiv ABM

význam ctnosti milosrdenství. Když popisuje poslední soud, do úst soudce vkládá tato slova: „Jděte ode mne, prokletí, do věčného ohně, připraveného ďáblu a jeho andělům!“ (Mt 25,41) Jako jediný důvod ukazuje nedostatek skutků milosrdenství vůči bližním. (Mt 25,42–45)

Po těchto slovech Pána Ježíše asi není třeba dokazovat, že ctnost milosrdenství je přísnou povinností.

Na mnoha místech Svaté Písmo hovoří o odměně ještě v tomto životě za milosrdenství projevené bližním: „Hospodinu půjčuje, kdo se nad nuzným smilovává, on mu odplatí jeho dobročinnost.“ (Př 19,17). Těm, kteří jsou milosrdní, slibuje Pán větší požehnání a více milostí: „Dávejte, a bude vám dáno; dobrá míra, natřesená, vrchovatá vám bude

dána do klína. Neboť jakou měrou měříte, takovou Bůh naměří vám.“ (Lk 6,38)

Odměna za milosrdenství nekončí ale na věcech pozemských. Důležitější jsou duchovní dobra, kterými Bůh odměňuje skutky milosrdenství a která jsou všechna shrnuta v jedné větě: odpuštění a milost u Boha. Je to největší dobro a nejhodnotnější poklad, nejdražší perla, kterou je možné snadno najít pomocí praktikování skutků milosrdenství vůči bližním.

Pokud někoho potkalo to neštěstí, že v sobě oslabil víru a kráčí životem jako slepý, ať je milosrdný, a na této cestě nepochybně nalezne ztracené světlo. Pokud někdo jiný ještě nestihl poznat Boží milosrdenství, a proto ho nemůže následovat, ať plní milosrdenství k bližním a určitě se na něm splní Ježíšova slova: „Blaze milosrdným, neboť oni dojdou milosrdenství.“ (Mt 5,7)

Ctnost milosrdenství nám vyprošuje světlo a milosti, očisťuje nás z hříchů skrze svátost smíření, ke které nás vede, a zachraňuje duši od smrti, tj. věčného odsouzení, jak o tom říká Svaté Písmo: „Milosrdenství je výborným darem pro všechny, kdo je prokazují před tváří Nejvyššího.“ (Tób 4,11)

Abychom za skutky milosrdenství dostali věčnou odměnu, musíme splnit několik podmínek: je třeba je plnit s čistým úmyslem, ochotně, stále a bez ohledu na osobu, které pomáháme.

Jaká je to velká čest, zastupovat Boha tady na zemi v plnění jeho milosrdenství, vysvobozování našich bližních z jejich bídy, ubohosti a jejich fyzických a mravních zel.

Jaké je to pro nás štěstí, že Bůh nám takovým snadným způsobem dovoluje činit pokání za naše hříchy a získat věčnou odměnu!

(úryvek z knihy P. Michała Sopočka – „Velebme Boha v jeho milosrdenství“)

KORUNKA

„...Tato modlitba je na usmíření mého hněvu ... nejprve se pomodlíš jednou **Otčenáš, Zdrávas Maria a Věřím v Boha**, potom budeš na zrnkách Otčenáše říkat tato slova: **Věčný Otče, obětuji ti tělo a krev, duši i božství tvého nejmilejšího Syna a našeho Pána Ježíše Krista, na smír za hříchy naše i celého světa**; na zrnkách Zdrávasu budeš říkat tato slova: **Pro jeho bolestné utrpení buď milosrdný k nám i k celému světu**. Na závěr se pomodlíš třikrát: **Svatý Bože, Svatý Silný, Svatý Nesmrtelný, smiluj se nad námi a nad celým světem.**“

/Deníček 476/

KONGREGACE SESTER MATKY BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ, v níž žila a zemřela sv. sestra Faustyna

Tajemství Božího milosrdenství hlásáme svědectvím života v duchu důvěry v Boha a milosrdenství k bližním. **Jdeme cestou milosrdenství (zvláště vůči děvčatům a ženám potřebujícím morální obnovu), slova (hlásání poselství milosrdenství, formace apoštolů Božího milosrdenství) a modlitby.**

NOVICIAT

- ul. Siostry Faustyny 3
30-420 Kraków, Polsko

KOMUNITY V ČESKÉ REPUBLICE

- Štefánikova 952,
544 01 Dvůr Králové n/Labem
- K rotundě 81/6, 128 00 Praha 2

POSLÁNÍ A SPIRITUALITA SESTRY FAUSTYNY

VZPOMÍNKY P. MICHAŁA SOPOČKO, ZPOVĚDNÍKA SV. SESTRY FAUSTYNY

Třetí část

V roce 1937, v srpnu, jsem navštívil sestru Faustynu v Łagiewnikách a našel jsem v jejím „Deníčku“ Novenu k Božímu milosrdenství, která se mi velice líbila. Na otázku, odkud ji má, řekla, že tuto modlitbu jí nadiktoval samotný Pán Ježíš. Už předtím ji údajně Pán Ježíš naučil Korunku k Božímu milosrdenství a jiné modlitby, které jsem se rozhodl publikovat. Z fragmentů některých modliteb jsem napsal Litanie k Božímu milosrdenství, které jsem společně s Korunkou a Novenou předal panu Cybulskiemu z Krakova, aby získal Imprimatur krakovského biskupství a pak je vytiskl s obrázkem milosrdného Ježíše na obálce.

Krakovské biskupství udělilo povolení k tisku a už v říjnu byla Novena s Korunkou a Litaniami k dostání v knihkupectvích. V roce 1939 jsem přivezl určité množství těchto obrázků a Noven do Vilna a po vypuknutí války a obsazení města Sověty (19. září 1939) jsem poprosil arcibiskupa z Vilny o povolení k šíření těchto textů s informací o původu textů a obrazu na obálce. Arcibiskup mi k tomu dal ústní souhlas. Od té doby jsem začal šířit soukromou úctu k obrazu milosrdného Pána Ježíše a také modlitby, které napsala sestra Faustyna a které schválilo krakovské biskupství.

Když byl náklad vyprodán, byl jsem nucen kopírovat tyto modlitby na psacím stroji. A když jsem to kvůli velikému zájmu o ně již nestíhal, poprosil jsem vilenské biskupství

Foto: archiv ABM

o souhlas k tisku krakovské verze Noveny s přidáním vysvětlení ohledně obrazu.

Ještě ve Vilně setra Faustyna vyprávěla, že cítí vnitřní potřebu odejít z řádu Sester Matky Božího milosrdenství, aby založila nový řád. Považoval jsem toto její vnitřní přesvědčení a puzení za pokušení a radil jsem, aby to nebrala vážně. Ve svých dopisech z Krakova však stále psala o tomto vnitřním přesvědčení, až nakonec získala povolení svého nového zpovědníka a generální představené řádu k odchodu z řádu pod podmínkou, že já s tím budu souhlasit. Báľ jsem se to vzít na svou zod-

povědnost a odepsal jsem jí, že souhlasím jen v tom případě, pokud její krakovský zpovědník a generální představená nejen že budou souhlasit, aby odešla z řádu, ale že jí řeknou, aby to udělala. Takový příkaz sestry Faustyna nedostala, a proto se uklidnila a zůstala ve svém řádu až do smrti.

Navštěvoval jsem ji během týdne a mimo jiné jsem s ní hovořil také o tom novém řádu, který chtěla založit. Teď umírá a říká, že to asi byla jenom iluze, možná, že stejně jako všechny ostatní věci, o kterých vyprávěla. Sestra Faustyna slíbila, že bude o tom všem mluvit s Pánem Ježíšem během modlitby. Další den jsem za ni odsloužil mši svatou, během které mě napadla myšlenka, že stejně jako nedokázala namalovat obraz a jen o něm řekla, nedokázala založit nový řád, ale jen o něm předala rámcové pokyny. Vnitřní puzení znamenají nutnost vzniku takového řádu ve strašných časech, které přijdou.

Zpovědnice P. M. Sopočka

Potom, když jsem zase přišel do nemocnice a zeptal jsem se, jestli má k tomu co říct, odpověděla, že to nepotřebuje dělat, protože Pán Ježíš mi to už dal poznat během mše. Pak řekla, že se mám hlavně starat o vznik svátku Božího milosrdenství o první neděli po Velikonocích a novým řádem se nemám moc zabývat. Že na základě určitých znamení poznám, kdo a co má ohledně toho dělat. Řekla mi ještě, že v kázání, které jsem dnes ráno přednesl v rozhlase, nebyl úplně čistý úmysl (opravdu tomu tak bylo), že se mám v celé té záležitosti starat hlavně o ni. Pověděla mi, že vidí, jak v malé, dřevěné kapli, v noci, přijímám sliby prvních šesti kandidátek do tohoto řádu, že ona sama brzy zemře a že už všechno, co měla říct a napsat, udělala. Popsala mi ještě, jak bude vypadat kostel a první dům řádu (...).

Skoro všechno, co řekla ohledně řádu, se splnilo. Tehdy, když jsem ve Vilně 10. listopadu 1944 přijímal v noci sliby prvních šesti kandidátek v dřevěné kapli sester karmelitánek, nebo když jsem po třech letech přijel do prvního domu tohoto řádu v Myšliborzu, byl jsem uchvácen tím, jak všechno souhlasí s tím, co říkala v té době již mrtvá sestra Faustyna.

Předpověděla také dost podrobně těžkosti a dokonce i pronásledování, které na mě měly přijít v souvislosti s šířením úcty k Božímu milosrdenství a snahou ustanovit svátek Božího milosrdenství. (Bylo pak pro mě snadnější to všechno snášet v přesvědčení, že celá ta věc probíhá od začátku podle Boží vůle.)

Předpověděla mi svou smrt, 26. září řekla, že za deset dní zemře. A 5. října zemřela. Neměl jsem možnost přijet na její pohřeb.

(pokračování v příštím čísle)
převzato z: www.faustyna.eu

NA APOŠTOLSKÝCH CESTÁCH ...

„Nepište o nás, mluvte o Ježíši“ / 2. část

O NOVÉM ŘÁDU SESTER SLUŽEBNIC
BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ,
VZNIKLÉM NA ZÁKLADĚ DENÍČKU
SV. SESTRY FAUSTYNY KOVALSKÉ

II.

Když jsem před rokem a půl odjížděl z Rybna, slyšel jsem: „Patříš už k rodině. Každý, kdo sem přijede, vrací se.“ Myslel jsem, že to jsou jen taková milá slova na rozloučenou, ale opravdu jsem se vrátil. Služebnice Božího milosrdenství zde založily klášter před sedmi lety.

Mnoho lidí, kteří sem přijíždí, je uzdraveno. Často se dostávají z nepříjemných depresí. „Jak vy to děláte,“ ptám se sestry se usmívají: „Nic neděláme. Nevkládáme na nikoho ruce, nemáme žádné speciální modlitby. Jen pokorně hovoříme s Ježíšem a On sám začíná působit. Jde o to přilnout k jeho srdci a naslouchat jeho myšlenkám do takové míry, abychom poznali, jaká je jeho vůle,“ odpovídá sestra Gertruda.

Přijel autobus. Vystoupili lidé. „Toto má být to slavné Rybno?“ kroutí hlavami. Čekali nějaké poutní místo nebo aspoň nějaký zázračný pramen. „A kde jsou pokoje pro ubytování?“ „Nejsou, je možné se ubytovat u lidí v Rybnie.“ Byli v šoku, když viděli širé pole, dřevěný domek a stromy ohryzané od bobrů. Riskli to a zůstali. „Odjeli už jako rodina,“ vypráví sestra Jana. „V létě je to jednodušší, můžeme pohovořit na zahradě nebo v malých holandských domcích. Je možné se vyzpovídat. Náš biskup, Andrzej Dziuba, dovolil, aby u nás zpovídali kněží

„V jisté chvíli, když jsem vešla do kaple, jsem uviděla zdi jakési budovy jakoby rozbořené, okna byla bez skel, nedokončený vchod bez dveří, jenom zárubeň, tu jsem v duši uslyšela tato slova. – Zde má být ten klášter. – Avšak trochu se mi nelíbilo, že to má být na těch sutinách.“ (Den. 559)

z okolních farností. Jezdí sem rádi. V zimě je to těžší: máme jen malý pokoj a kapli. Dům je vždy otevřený. Všimly jsme si, že mnoho lidí je zde uzdraveno z depresí. Jejich duchovní život je zvláštním způsobem ovlivněn ze strany zla a velice potřebují milosrdenství. Toto poselství do sebe velmi vtahují. Pokud bychom k tomu zaujaly přístup terapeutek, zalomily bychom rukama – co dělat?! Ale pokud miluješ člověka, miluješ ho v každé situaci, nezáleží na tom, v jakém stavu přijde. Dělaš všechno, aby se

„Tu jsem uslyšela v duši tato slova: – Dcero má, zajišťuji ti stálý příjem, ze kterého budeš žít. Tvou povinností je naprostá důvěra v mou dobrotu a mou povinností je dát ti vše, co potřebuješ. Činím sám sebe závislým na tvé důvěře, bude-li tvá důvěra veliká, má štědrost bude bez míry.“ (Den. 548)

mohl přitulit k Ježíši. To je celá terapie. Takových lidí se objevuje více a více. Pro každého máme stejnou otázku: jestli chce, aby mu Ježíš pomohl. Všimly jsme si, že nikdo neodchází bez jeho intervence. „Nevzbuzuje to ve vás pýchu?“ – ptám se. „Ne, protože tohle všechno není naše. My jen děláme čaj. Bohu tak velice záleží na člověku, že hledá každou zá-

minku, aby mu pomohl. Pokud byl schopen využít osla k svým záměrům, proč by nemohl nás? My nebudeme, a On bude působit dál. Slíbil to černé na bílém v „Deníčku“: „V tom klášteře spočine můj duch.“ Posedlé osoby mají veliké problémy, aby sem vešly. Říkají: něco mi brání, abych vešel na váš pozemek. Všichni očekáváme pohodu, ale život je boj. Naši kněží říkají: Ježíš tady odtrhává kořeny zla. Už několik desítek lidí jsme poslaly za exorcistou. Vraceli se proměnění, šťastní.“

je okultismus, esoterismus, new age novinky, věštění, horoskopy, reiki, Silva. Většina z těchto lidí zde okusila „Boží dotek“. Třetím zdrojem depresí je nesprávný vztah k Bohu: neodpuštěné situace, hřích, kterého se nechceme vzdát. Tohle jsou dveře pro zlého ducha. Jen zřídka kdy se stalo, že jsme viděly deprese, jejichž zdroj, jak se všeobecně říká, spočívá v problematických životních situacích, dramatech, traumatických zkušenostech. A přijíždí sem měsíčně skoro sedm set osob. Jednou jeden

z našich známých řekl: „Jste kontemplativním řádem, proč se věnujete těm lidem? Dejte jim pokoj, pošlete je k psychologům a psychiatrům.“ Velice se nás to dotklo. Znovu jsme chtěly dobře poznat, jaké je naše charisma. Prožívaly jsme těžké chvíle. Tehdy se sestra Anna, trochu provokativně, pomodlila: „Otče Pio, vidíš přece, že náš zpovědník šel k trapistům

a my jsme zůstaly samy. Pošli nám zpovědníka, nebo přijď a vyzpovídej nás sám.“ Za několik dnů zvonil zvonek u dveří. Otevíráme a tam... otec Pio. Sestry se smějí. Ukázalo se, že je to mexický kapucín, exorcista. Věrná kopie otce Pia. Vyšel z kaple velice dojatý: „Poslyšte, v Guadalupe má Panna Maria živé oči, a tady je celý Ježíš živý! Víte, že On tady žehná?“ „Víme,“ odpověděly jsme společně. A on se nám podíval do očí a řekl: „Budou vám říkat: proč sem ti lidé přijíždějí, pošlete je ke specialistům. Ale je to pokušení. Bůh je posílá k vám, aby byli uzdraveni.“ Doslova nám to vzalo dech.

Faustyna prorocky viděla v našem klášteře malé děti. Dnes se smějeme, že můžeme založit mateřskou školku pro děti,

které se neměly narodit. Některé maminky slyšely od doktorů: ani náhodou nezkoušejte otěhotnět. Nemáte šanci. Ale Bůh může všechno. Přijíždí sem hodně takových „zázračných“ dětí.

Naším velkým objevem je to, že Ježíš se rozhodl k šílenému kroku: slíbil, že se stačí za někoho pomodlit Korunku, aby pro něj bylo otevřeno nebe. V „Deníčku“ sestra Faustyna popsala dojemnou situaci. Byla u umírajícího člověka. Ten velice bojoval, trpěl strašná muka. Vedle jeho postele viděla mnoho zlých duchů. Když se začala modlit Korunku, všichni zmizeli. Nemocný zemřel v pokoji.

Pokud nás někdo pomlouvá anebo prostě rozzlobí, říkáme: „Počkej, naše pomsta bude sladká. Vymodlíme ti nebe!“ – smějí se jeptišky v červených závojích.

Od chvíle, kdy jsem četl o Sestrách Služebnicích Božího milosrdenství, uběhlo několik měsíců. V květnu tohoto roku jsem navštívil Rybno, malou vesnici mezi Sochaczewem a Łowiczem v Polsku. Zastavili jsme se tam cestou z kněžských svcení, která se toho dne konala v našem řeholním semináři otců pallotinů v Ołtarzewie. Z Ołtarzewa do Rybna není daleko, ale protože jsme ještě ten den měli dojet do Czenstochové a k sestrám jsme přijeli před

Kaple v domě sester

Rybno navštěvuje stále více poutníků

17. hodinou, naplánoval jsem si, že se u nich zastavíme jen na půl hodiny, abychom udělali několik fotek, a pak pojedeme dál.

Přišli jsme, ale u kláštera jsme nikoho nepotkali. Prošli jsme kolem domu a už po chvíli se objevila první pochybnost. Na dveřích domu, který se nepodobal klášteru, jsem přečetl, že sestry mají „čas pouště“. No, to je hezké, pomyslel jsem si v prvním okamžiku a hlavou mi prolétla myšlenka, že uděláme jen fotky z venku. Pak jsem se ale rozhodl zaklepat na dveře. Co když se to podaří... Nestihnul jsem to ale udělat, protože ve dveřích se objevila sestra, která se ani moc – takový jsem měl dojem – nechtěla dozvědět, odkud jsme a proč jsme přijeli, ale hned nás „vtáhla“ do kaple se slovy: „Pojďte k Ježíši. Ježíš vás čeká.“

Za několik minut měla skončit adorace. Napětí a časový pres někam zmizely. Malý dřevěný otevřený svatostánek poutal zrak svou jednoduchostí. Skrze okna, mezi kterými byl obraz milosrdného Ježíše, jemně a tiše vcházelo teplé světlo květnového předvečera.

„Máme teď čas pouště,“ vysvětlila nám sestra Jana, která nás uvítala a vpustila dovnitř, když jsme po adoraci přešli do zahrady vedle domu. „Je nás tady zatím jen deset a lidí sem přichází přes tisíc za měsíc. Chcete čaj, nebo kávu?“

Sestra odešla do domu a my jsme kolem plastového stolu usedli na plastových židlích, které jsme přinesli ze stanu stojícího vedle.

Rozhovor s poutníky

Rozhlédl jsem se kolem. Opravdu, nic mimořádného. Kousek louky ohraničené starým plotem, několik malých domků, které v létě slouží jako zpovědnice, a ticho v teplém slunci, které už pomalu zapadalo. Jako by se čas, v jehož proudu každodenně žijeme, zastavil.

Po chvíli se k sestře Janě připojila matka představená, sestra Gertruda. Trochu jsme povídali a vzpomínali na historii jejich řádu, kterou jsem znal ze článků. Zaujalo mě, jak často sestry interpretace událostí, které prožily, spojovaly s Ježíšem. „Nepište o nás, mluvte o Ježíši,“ řekla sestra Gertruda s přesvědčením v hlase. „To On nás sem pozval. A mezi námi a vámi je jen ten rozdíl, že nás sem pozval dříve. Sami vidíte, že tady nic není. Přitom se zde konají zázraky, protože On to místo zvolil a slíbil, že tady bude jeho duch. Toto je místo pro nás všechny, On chtěl, aby tady byl dům pro každého. V našich časech je hodně zničených rodin a člověk bez rodiny a domova umírá, propadá depresi. Proto tak často opakujeme, a vidíme, že to tak opravdu je, že zde lidé jedou do kláštera a odjíždějí už z domova. A pak se vrací.“

Vzpomněl jsem si, jak autor článku nazval toto místo „předsíní nebe“. Když jsem zpracovával článek, tato jeho slova se mi zdála přehnaným, subjektivním dojmem, proto jsem je vyškrtl. Teď, když jsem seděl na obyčejné lousce, pod stromem, při kávě

a čaji, zdálo se mi zvláště pravdivá... Možná, že nebe je nám blíže, než si myslíme, a jeho krása spočívá v Bohu a v nás.

„S tímto místem Pán Ježíš spojil velikou milost otevřenosti,“ říkala dál sestra Gertruda. „Týká se to nejen zpovědí, které často trvají i dvě hodiny, ale i té mezilidské otevřenosti. Tady se cítíme jako bratři a sestry ve společném domě.“

Je to zajímavé, ale opravdu jakýmsi zvláštním způsobem mizí bariéra, která je součástí života mezi námi. Člověk má chuť sundat „masku“ a beze strachu, že bude odsouzen jinými, být sám sebou.

„Zvlášť vy, kněží, zde máte svůj domov, protože to vy máte moc dělat zázraky,“ řekla sestra Gertruda a tato věta mi připomněla okamžik mého kněžského svěcení (přijal jsem je od mého spolubratra, pallotina, biskupa Alojzego Orszulika, toho, který sestrám daroval tento dům a pozemek). Když jsem klečel před ním během svěcení, velmi dlouho a štědrě – zdálo se mi, že až moc – mi mazal ruce olejem. Pak je dal k sobě, stisknul mi ruce a řekl: „Máš je pořádně pomazané.“

Toto byly asi moje nejkratší kněžské exercicie, které mě přivedly k myšlence, k čemu a nakolik tyto ruce využívám.

„Ježíš působí, a kéž byste věděli jak velice, ó jak velice, mu na člověku záleží...“, řekla zamyšlená sestra Jana.

Odjeli jsme po neplánované hodině a půl.

P. Wojciech Zubkowicz SAC ■

Zpracované texty článků Marcina Jakimowicza „Trąba powietrzna“ (č. 36/2006) a „Zemsta mniszek będzie słodka“ (č. 1/2008) jsou publikované díky redakci „Gościa niedzielnego“. www.goscieniedzielnego.wiara.pl

Adresa sester:

Sestry Služebnice Božího milosrdenství, Al. Kasztanowa 6, 96 – 514 Rybno k. Sochaczewa, Polsko. Tel.: 0048 468611551; e-mail: misericordia.dei@wp.pl

STAŇTE SE I VY APOŠTOLEM BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ!

„Apoštol Božího milosrdenství“ zve všechny, kteří by byli ochotni pomoci v šíření úcty k Božímu milosrdenství mezi svými známými a ve svém okolí.

Nabízíme Vám **zdarma** možnost posílání obrázků milosrdného Ježíše ve dvojím provedení:

■ **velké obrázky** vzadu s textem převzatým z Deníčku sestry Faustyny, vysvětlujícím vznik a význam obrazu namalovaného na základě zjevení, které měla.

Rozměry obrázku:

14 x 29,3 cm. Balení po 5–7 ks.

■ **malé obrázky** s textem Korunky k Božímu milosrdenství (vejdou se do obyčejné, malé obálky C5).

Rozměry obrázku:

7,5 x 15,5 cm. Balení po 50 ks.

OBRÁZKY NEJSOU URČENÉ K PRODEJI, ALE K ROZDÁVÁNÍ ZDARMA.

Obrázky si můžete objednat:

poštou na adresu:

Redakce „Apoštola“, o. pallotini, Lázeňská 61, 250 02 Stará Boleslav
telefonicky: 326 910 552,

mobil: 774 521 531

faxem: 326 910 551

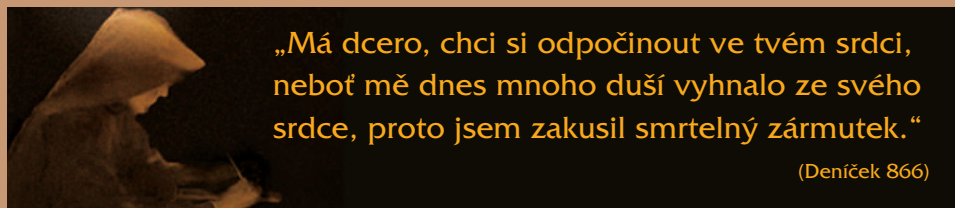
e-mailem: objednavky@apostol.cz

Při objednávání sdělte, prosíme, **svoji přesnou adresu**, počet balení a druh obrázků (velké nebo malé).

Všem, kteří přesto, že obrázky nabízíme zdarma, přispějí dobrovolným příspěvkem, který pomůže získat prostředky na další vydávání časopisu a případný dotisk obrázků, srdečně děkujeme.

O. pallotini

„Má dcero, chci si odpočinout ve tvém srdci,
neboť mě dnes mnoho duší vyhnalo ze svého
srdce, proto jsem zakusil smrtelný zármutek.“

(Deníček 866)

DENÍČEK

Faustyna Kowalská

Deník s. Faustyny, kam během posledních čtyř let svého života zapisovala na žádost Pána Ježíše „setkání“ vlastní duše s Bohem.

Váz., 671 str., 399 Kč

FAUSTYNA NEOBYČEJNĚ OBYČEJNÁ

Jolanta Sasiadeková

Sestra Faustyna Kowalská byla ženou, která se cítila skutečně šťastná. Mnozí lidé z jejího okolí jí pohrdali kvůli nedostatku vzdělání, ona však děkovala Ježíši za to, že si ji vyvolil pro tak velké poslání, jakým je šíření úcty k Božímu milosrdenství. Její silou a štěstím byla láska, po níž každý člověk tolik touží.

Jolanta Sasiadeková napsala psychologicky propracovaný příběh, který přináší nečekané zvraty a mnohá překvapení. Střídáním textů ze života svěřence s příběhem dnešních vysokoškoláček Evelíny a Katky poukazuje na význam hodnot, jakými jsou rodina a milosrdná Boží láska. Kniha obsahuje cenná svědectví o životě sestry Faustyny; její dopisy i myšlenky z duchovního deníku se mohou pro čtenáře stát podnětem k prohloubení vztahu k Ježíši. Publikaci uvítají ti, kdo mají rádi dobře napsané životopisy svatých, kdo se chtějí více dozvědět o této velké polské svätici, a také dívky a ženy, které uvažují o duchovním povolání.

Váz., 175 str., 219 Kč

Tyto knihy si můžete objednat na adrese:

Karmelitánské nakladatelství s. r. o., Kostelní Vydří č. 58, Dačice 380 01,
tel.: 384 420 295, fax: 384 420 295, e-mail: zasilky@kna.cz, www.ikarmel.cz

JEŽÍŠI, DŮVĚŘUJI TI!

Zpracovala s. Elżbieta Siepak • Překlad Jiří Hrdý

Brožurka obsahuje stručný přehled života a poslání apoštolky Božího milosrdenství svaté sestry Faustyny Kowalské, dále pobožnost k Božímu milosrdenství podle sestry Faustyny, výbor z jejích modliteb a modlitbu o vyprošení milosti na přímluvu svěřence.

Vydání třetí, v MCM s. r. o. druhé, upravené • Brož., A6, 64 stran, 39 Kč

Brožurku můžete objednat na adrese: Matice cyrilometodějská s. r. o., Wurmova 9, 772 00 Olomouc; tel. 587 405 431, e-mail: knihy@maticecm.cz.

JAK OBJEDNAT „APOŠTOLA“?

Stačí nahlásit adresu, zaplatit dobrovolný příspěvek na náš účet a budete dostávat tento časopis po celý rok. Konkrétní cena není určena. Bůh vám zaplatí za každý příspěvek!

„Apoštol“ může být také dobrým dárkem pro vaše blízké. Sdělte nám jejich adresu a my jim pošleme „Apoštola Božího milosrdenství“.

Společnost katolického apoštolátu

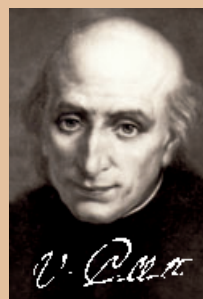
Lázeňská 61, 250 02 Stará Boleslav

Číslo účtu: **35 – 6219210237/0100**

„Apoštola Božího milosrdenství“ si můžete objednat také telefonicky, faxem nebo e-mailem: tel. 326 910 552 nebo mobil: 774 521 531, fax: 326 910 551, e-mail: objednavky@apostol.cz. Na stránce: www.apostol.cz najdete objednávací formulář!

Poslali jste dar na Apoštola Božího milosrdenství převodem z účtu a časopis nepřišel na vaši adresu?

Vážení čtenáři, jelikož došlo k nedorozumění s bankou a my nejsme od ní schopni získat adresy těch, kteří na vydávání Apoštola přispějí převodem z účtu, prosíme vás, sdělte nám vaši adresu a číslo účtu, ze kterého jste dar zaslali. Bez toho nejsme schopni zajistit pravidelné zasílání časopisu na vaši adresu. Děkujeme za pochopení.

SPOLEČNOST KATOLICKÉHO APOŠTOLÁTU

OTCOVÉ PALLOTINI

Jsme společenstvím kněží a bratří.

Název „pallotini“ pochází od našeho zakladatele sv. Vincence Pallottiho (1795–1850).

● 9. ledna 1835 při mši svaté Pallotti dostal od Pána Boha vnuknutí, aby založil sjednocení katolického apoštolátu. Toto společenství mělo sdružovat všechny, laiky i duchovní, lidi různých stavů i profesních oborů, kteří by společně hlásali evangelium.

● Dnes pracujeme v 41 zemích světa, působíme ve farnostech a na poutních místech, provozujeme své školy, nemocnice, hospice, věnujeme se dětem, mládeži, starším lidem, osamělým matkám, narkomanům, pracujeme v armádě a ve věznicích, hlásáme evangelium na misiích, máme své tiskárny, vydáváme knihy a časopisy, máme rádi všechno, co pomáhá hlásat Ježíšovo evangelium.

● Pokud chcete získat více informací, napište nebo zavolejte:

P. Wojciech Zubkowicz SAC, Lázeňská 61, 250 02 Stará Boleslav

tel. 326 910 552, e-mail: wz@pallotini.cz

Vaše úvahy, postřehy nebo návrhy ohledně časopisu a svědectví o působení Božího milosrdenství ve vašem životě posílejte poštou na adresu redakce nebo e-mailem na adresu: redakce@apostol.cz.

Matko Boží, tvá duše byla
ponořena do moře hořkostí,
shlédni na své dítě a nauč mě
trpět a v utrpení milovat.
Posilni mou duši, ať ji nezlomí
bolest. Matko milosti, nauč mě
žít s Bohem.

(Deníček 315)